

[Udenrigsministeren]

gets markedsudvalg forud for det seneste møde i Det europæiske Råd den 3.-4. december 1984 i Dublin, og på ganske tilsvarende vis er det udenrigspolitiske nævn løbende blevet holdt underrettet.

Efter regeringens opfattelse er der derfor en tilfredsstillende kontakt mellem regeringen og folketinget, og regeringen føler ikke, at der er grundlag for at indføre nogen ny procedure eller ny fremgangsmåde.

Ivar Nørgaard (S):

Den ordning, vi har her i landet, hvorefter ministre, før de rejser til ministerrådsmøder, drøfter sagen, dagsordenen og eventuelle mandater i markedsudvalget, finder socialdemokratiet er en særdeles hensigtsmæssig måde at løse problemerne på, for herved får folketinget løbende orientering om, hvad der foregår, og markedsudvalgsmedlemmerne kan naturligvis til hver en tid kræve, at sager flyttes over i folketingsalen, hvis det er nødvendigt.

Det har dog i reglen vist sig ikke at være nødvendigt, fordi man kan få en virkelig grundig og god drøftelse af mandatet i markedsudvalget.

Markedsudvalgets opbygning har også den fordel, at man løbende kan drøfte holdninger til samme sag over flere møder. Hvis regeringen har sendt ministre ned til drøftelser og drøftelserne ikke afsluttes, opstår der nye faser i udviklingsforløbet, og så kan markedsudvalget høre, hvad der er sket, og give ministre yderligere mandater eller modtage meddelelse fra regeringen om, hvad den vil gøre. Det kan så give tilslutning eller, hvis der konstateres et flertal imod, afskære ministeren fra at køre efter de linjer, han selv eller regeringen først havde tænkt sig. Derved har dette folketing en enestående indflydelse på, hvad der foregår i Ministerrådet, og vi misundes, ved jeg, af mange parlamenter rundt omkring i verden – man kan ikke sige helt det samme om ministrene.

Jeg vil sige, at VS' forslag om, at man i dette særlige tilfælde skulle fastlægge mandatet ved en folketingsbeslutning, finder jeg ikke praktisk og hensigtsmæssigt. Jeg finder det fortsat mest hensigtsmæssigt, at den slags foregår i markedsudvalget.

Som ministeren rigtigt gjorde opmærksom på, foregår der markedspolitiske debatter her

i folketinget, og vi kan til hver en tid bede ministeren om at komme med en redegørelse, ligesom vi kan stille forespørgsler. Det gør vi da også med mellemrum, og vi i socialdemokratiet finder, at det vil være hensigtsmæssigt, at vi får en markedspolitisk debat her i folketinget mellem de to europæiske rådsmøder, altså når statsministeren og udenrigsministeren er kommet hjem efter marts mødet, og inden statsministeren og udenrigsministeren skal til europæisk rådsmøde i juni. Da kan vi naturligvis også få drøftet Doogerapporten, og hvad ministrene mener der ellers kan komme på bordet ved senere drøftelser om en europæisk union, f.eks. om der skal være en ministerkonference, og hvilken holdning vi har til det – både om den skal holdes og dens indhold.

Jeg må altså på socialdemokratiets vegne afvise, at mandatet skal fastlægges gennem et forslag til folketingsbeslutning, og derfor vil vi også afvise dette forslag til folketingsbeslutning.

Kent Kirk (KF):

Det kan være lidt svært at se, hvad den virkelige baggrund er for dette beslutningsforslag. Hvis man kigger lidt i bemærkningerne til det, ser man, at VS skriver, at det er et spørgsmål om at sikre en mere demokratisk beslutningsproces i EF-spørgsmålet, men jeg finder det lidt svært ved en nærlæsning af de øvrige bemærkninger til beslutningsforslaget at se, at det er det, der er den virkelige hensigt. Man kan få den mistanke, at den virkelige hensigt er at kaste lidt mere grus i hele maskineriet.

Derfor skal jeg, på samme måde som hr. Ivar Nørgaard har gjort det, afvise dette beslutningsforslag, fordi vi i det konservative folkeparti finder, at markedsudvalget siden 1973 på udmærket vis har været i stand til at sikre en demokratisk behandling af regeringernes ønsker om forhandlingsmandat. Det har også sikret Danmark den bedste mulighed for at få indflydelse på de beslutninger, der skal træffes i EFs Ministerråd, så vi ville være meget kede af en ændring på dette område.

Det vigtigste for os er at sikre, at vi hele tiden er i en position, hvor vi kan handle, og hvis vi skulle lægge sagerne ned i folketingsalen, ville vi komme i den situation, at vi